

ERHAN BAYLADI

GİTARİST

Bir öykü...

*Gitar öğrenme hevesiyle başlayan... pavyonlarda, gece
kulüplerinde geçen macera dolu yedi yıl...*

DESTEK YAYINLARI: 556

EDEBİYAT: 208

GİTARİST / ERHAN BAYLADI

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Editör: Devrim Yalkut
Son Okuma: Kemal Kırar
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Destek Yayınları: Nisan 2015

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-9913-69-0

© Destek Yayınları

Harbiye Mah. Maçka Cad. Narmanlı Apt. No. 24 K. 5 D. 33 Nişantaşı / İstanbul

Tel.: (0) 212 252 22 42

Fax: (0) 212 252 22 43

www.destekyayinlari.com

info@destekyayinlari.com

[facebook.com/ DestekYayinevi](https://facebook.com/DestekYayinevi)

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

İnkılâp Kitabevi Baskı Tesisleri

Matbaa Sertifika No. 10614

Çobançeşme Mah. Altay Sok. No. 8

Yenibosna – Bahçelievler / İstanbul

Tel.: (0) 212 496 11 11

ERHAN BAYLADI

GİTARİST

Bir öykü...

*Gitar öğrenme hevesiyle başlayan... pavyonlarda, gece kulüplerinde
geçen macera dolu yedi yıl...*

Sadık onun kardeşi olabilirdi ama Buğra'nın da kuzeniydi. Kardeşten öte gördüğü, yediği içtiği ayrı gitmeyen can dostuydu. Onlar öylesine düşkünlerdi ki birbirlerine, ellerindeki bir dilim ekmeği paylaşır, ikisinin de elinde birer elma olsa, onu ikiye böler, paylaşırlardı. Sırf aynı tadı almak için yaparlardı bunu. Sadık, Buğra'dan hiçbir şeyini esirgemezdi. Şimdiye dek böyle bir şey vaki değildi. Şimdiden sonra da bir şeylerin değiştiğini, değişeceğini düşünmüyordu Buğra. Üstelik aralarında kötü bir şey geçmemişti ki! Geçse bile onların kırgınlıkları bir saat sürmez, her şey normale dönerdi çabucak. Hiçbir şey olmamışçasına sürer giderdi hayatları sevgi, kardeşlik içerisinde.

BUĞRA

Bir çocuk... Ufak tefek... Henüz gelişmesini tamamlamamış. Daha kemikleri gelişecek, kuvvetlenecek ama belki de çocuk demek yanlış olur. Çünkü ergenlik geride kalmış gibi, rota delikanlılığa doğru. Bıyıkları terlemiş, gürleşmeye yüz tutmuş. Olmasın mı? Yaş on beşe dört ay var. Sözün kısası, delikanlılığa namzet bir çocuk... Elleri topak topak, parmakları kısacık, dolma gibi. Heveslenmiş, gitar çalacaktı... Her işi yapabilir ama bu parmaklarla gitar çalması olası değil sanki.

"Ne yapıyor bu çocuk?" der gören. Başını eğmiş, vücudunun ağırlığı, gövdesiyle bacaklarının arasına sıkıştırdığı gitarda...

Farkında değil ne denli bastırıldığının, dayanamayacak, çatlayıp kırılacak gitar. Etili parmaklarının arasında kırmızı bir pena... Mücadele ediyor, savaşıyor sanki tellerle. Sol elinin işaretparmağıyla bastığı tele vurma mücadelesi bu. Tüm dikkati, sağ elinin parmakları arasındaki penada. Kendini kaptırmış, etrafta olan bitenin farkında değil. Hırslı, istekli... Böyle giderse, azminin sehermesini görmesi uzun sürmez.

Sürmedi zaten, kısa zamanda becerdi. Bastığı tele vurabiliyordu artık. Hem de iki perde arasında gezinerek, aynı hareketi peş peşe yaparak... Güveni artmıştı, daha da istekle eğildi üstüne gitarın. Daha da yoğunlaştırdı kendini, fakat duyduğu gür bir ses tüm dikkatini dağıttı:

“Niçin sana ait olmayan bir şeyi eline alıyorsun? Koy onu yerine çabuk!”

Bu sözleri duyduğu an korkup sıçramış, ardından da bir sıkıntı kaplamıştı içini. Üzülmişti hem de tarif edilemeyecek kadar çok üzülmişti. Bunu söyleyen, böylesine kaba, böylesine ürkütücü edayla ikazda bulunan, alelade biri değildi. “Ağabey” diye bellediği, kendisinden on sekiz yaş büyük özbeöz kuzeni, teyzesinin büyük oğlu Fehmi’ydi. Uzun boylu, hafif Tatar’ımsıydı. Yaşı henüz otuz iki yaşında olmasına rağmen alınına iki derin çizgi oturmuştu enlemesine. Gözkapakları buruşmuş, zayıflıktan gıdığı sarkmıştı. İnceydi, dal gibiydi. Kemerinin son deliğini kullanmasa pantolonu belinden düşerdi büyük olasılıkla. Her zaman asabiydi nedense. Sözü bilmez, patavatsız, bazen de saygısızdı büyüklerine. Bugüne dek defalarca annesiyle tartışmasına şahit olmuştu Buğra. Şimdi ise kendisi nasibini alıyordu Fehmi Ağabey’inin kendini bilmezliğinden. Kardeşinin gitarını Buğra’nın elinde görünce sinirlenmiş, kendine hâkim olamamış, hırçınlaşmıştı her nedense. Sadık onun kardeşi olabilirdi ama Buğra’nın da kuzeniydi.

Kardeşten öte gördüğü, yediği içtiği ayrı gitmeyen can dostuydu. Onlar öylesine düşkünlerdi ki birbirlerine, ellerindeki bir dilim ekmeği paylaşır, ikisinin de elinde birer elma olsa, onu ikiye böler, paylaşırlardı. Sırf aynı tadı almak için yaparlardı bunu. Sadık, Buğra'dan hiçbir şeyini esirgemezdi. Şimdiye dek böyle bir şey vaki değildi. Şimdiden sonra da bir şeylerin değiştiğini, değişeceğini düşünmüyordu Buğra. Üstelik aralarında kötü bir şey geçmemişti ki! Geçse bile onların kırgınlıkları bir saat sürmez, her şey normale dönerdi çabucak. Hiçbir şey olmamışçasına sürer giderdi hayatları sevgi, kardeşlik içerisinde. Buğra da ondan hiçbir şeyini esirgemezdi. Lakin Sadık bir adım öndeydi paylaşıcılıkta, hatta cömertlikte. Bunda çalışıyor, para kazanıyor olmasının etkisi büyüktü elbette. Cebi birkaç kuruş da olsa para görüyor, elini attığında bir şeyler çıkarabiliyordu cebinden. Buğra öyle miydi? Annesinin eline bakardı. Avucuna ne konursa ona kanaat edip, idare yoluna giderdi çaresiz...

Sadık, Buğra'dan on ay küçüktü ama görenler iki üç yaş ufak sanırdı. Zayıftı; çekik gözleri, çıkık elmacıkkemikleri vardı. Göğüs kemiği ileri doğru taşmıştı. Yarım bir futbol topu saklıydı sanki içinde. Gömleğinin ikinci, üçüncü düğmesini zor iliklerdi. Bir çeşit kamburlukmuş, öyle söylemiş doktorlar. Bir mobilyacının yanında çalışıyordu. İlkokuldan sonra ortaokula gitmiş, iki sene üst üste sınıfta kalınca babası, "Sen en iyisi hayata kısa yoldan atıl oğlum" diyerek okuldan alıp bir mobilyacının yanına çırak olarak vermişti. Buğra onun namına üzülmüştü hem de çok üzülmüştü. Beraber gideceklerdi okula, beraber ders çalışacaklardı. Geçmişte verdikleri söz buydu birbirlerine fakat Sadık bunu umursamamış, ismi gibi davranmamış, "Boş ver! Ben zaten okumayı sevmiyorum, çalışıp para kazanmak daha iyi" diye kestirip atmıştı. Ders çalışmayı hiç sevmezdi, ödev yapmaktan nefret ederdi. Kitap

okumak onun için bir işkenceymiş, öyle söylerdi ama çizgi romanlara bayılırdı. *Tommiks, Teksas, Kinova...* Zagor ise favori siydi. Onları severdi fakat okuyamazdı ki. Yasaktı, kocaman bir yasak konmuştu önüne. Konsun! Çare mi yok? İnsan istemeye görsün. Kafa bu; gerekiyorsa iyiliğe de çalışırdı, hinliğe de. Zaten incecik fasiküllerdi çizgi romanlar. Ders kitaplarının arasına koyar, çalışmış gibi yapar, onları okurdu. Kendisi zevk alır, annesini de zevkten mahrum etmezdi. Oğlunun ders çalıştığını zanneder sevinirdi zavallı kadın.

Gönül koymuştu Fehmi'ye Buğra. Sarsılmıştı maruz kaldığı davranıştan ötürü. Haksız sayılmazdı, yaptığı düpedüz patavatsızlıktı kuzeninin. Hatta zalimce bir yaklaşım...

“İnsan kardeşiyle eşit göreceği kuzeninin kalbini bu kadar kolay kırar mıydı zalim olmasa? Kalbinde bir nebze insan sevgisi olan birinin yapacağı bir davranış mıydı bu?”

Başka türlü düşünemiyordu içindeki Buğra, çok kırılmıştı. Fakat onun için en büyük şanssızlık, Fehmi Ağabey'inin onu azarladığı gün Sadık'ın orada olmayışıydı. Şayet o evde olsaydı, bütün bunlar başına gelmeyecekti. Zaten bunların başına geleceğini bilse gider miydi? Asla gitmezdi. Ne işi vardı tek başına orada? Oturur evinde kendine bir meşgale bulur, avunurdu. Kendi kendine yeten bir çocuktu Buğra. Annesinin sözünü dinlerdi, iyi anlaşılardı ana oğul.

Şükran Hanım, oğlu okuldan dönmeden katiyen evden dışarıya adımını atmazdı. Onu bekler, çıkması gerekirse o geldikten sonra çıkardı. O gün de öyle olmuştu zaten. Geldiğinde teyzesine gideceğini söylemiş, “Evde yalnız kalmana gönlüm razı değil, benimle gel” demişti, Buğra da itiraz etmemişti.

Severdi teyzesini... Anne yarısı değil miydi? Sevecekti elbette. Anneannesinin evinin bahçesinde, köşeye inşa edilmiş küçük

evde otururdu teyzesi. Tek katlı, minnacık, mütevazı, kutu gibi şirin mi şirin yuvada... İçinde bir salon vardı hem de kocaman. Dışarıdan küçücük görülen, eve nasıl sığdırmışlar akıllara zarar dedirten bir salon. Bir de odası vardı. Elbette, mutfağı ve banyosu da... Duvarları çivitli kireçle badanalanmıştı, masmaviydi. Mis gibi kireç kokusu yayılırdı etrafa her daim. Ya bahçedeki salonun penceresinin önündeki şeftali ağacına ne demeli? Buğra'nın gözdesiydi kendiliğinden yetişmiş bu ağaç.

“Kim yemiş atmışsa çekirdeği Allah razı olsun ondan” derdi her gördüğünde. Bereketli yemiş, şaşılacak kadar kısa zamanda büyüyüp meyve vermişti. Dallar taşıyamazdı üstündeki şeftalileri mevsimi geldiğinde, yerlere kadar eğilirdi. Hayrete kapılırdı, koca, sulu şeftalileri görenler.

Ağacın altında tahta bir kanepede otururdu her zaman. Üzerine iki kat kilim serilmiş, oturunca sallanan, “gırç gırç” diye ses çıkarıran bir kanepede... Lakin nasıl zevkliydi onda oturmak... Herkes çayını, kahvesini orada içmek isterdi. İçeceğini yudumlarken bir yandan sohbet etmek, ev halkının ve de misafirlerin en büyük zevkiydi. Eniştesi Süleyman Bey otururdu en çok orada. “Olacak o kadar” denmeli belki de. Ne de olsa kendisi yapmıştı, marangozdan aldığı kalasları kesip biçerek.

“Burası benim tahtım” derdi. Oturur, yerinden kıpırdamadan elini uzatır, şeftali koparırdı. Ağzından sularını akıtarak da şapır şupur yerdi. Seyretmeye bayılırdı Süleyman Bey'i yerken Buğra. Tarihi filmlerde gördüğü, başucunda duran kölelerin elindeki tasta meyve yiyen krallara benzetirdi onu. O oturduğunda kimse yanına geçip oturamazdı. Oturtmazdı ki zaten egoist, inatçı adam... Fakat becerikliydi hem de çok becerikliydi. Her türlü iş gelirdi elinden. Her aksaklığı giderir, bozulanları onarırdı. O da okumamıştı. Belki de bu yüzden çocuklarını okutmak için bir

çaba göstermemişti. Elinde bir kitap gören, bir dergiye rastlayan olmamıştır. Gazeteleri evirir çevirir, resimlerine bakardı sanki bir şey anlanmış gibi fakat hemen sıkılır, buruşturup bir kenara atardı. Kendisine sorsan dünyanın en bilgili adamıydı ama aslında bilgi sahibi olmadan fikir sahibi olmuş, okumayı gereksiz gören biriydi. Ona göre insan, bir an evvel hayata atılmalı, dünyayı tanımalıydı. Böyle düşündüğünden olsa gerek, Sadık'ı mobilyacının yanına çıkarırken hiç üzülmemiş, kılı bile kıpırdamamıştı.

Fehmi Ağabey'yle olayı yaşadığı gün, eniştesi de evde yoktu. Annesi ve teyzesi salonda hasbihale dalmış, anneannesi ise kendi evinde çiçekleriyle uğraşıyor, diplerini havalandırıyordu. Buğra sıkılmıştı tek başına odada. Duvarda asılı gitarı görünce, “Boş durmayayım, kendi halimde bir şeyler tıngırdatayım” demiş, sonrasında almıştı eline. Aslında kendine ait olmayan bir şeye asla elini sürmezdi. Ailesinden öyle görmüş, öyle işitmişti:

“Başkasının malına izin alınmadan el sürülmez.”

Fehmi Ağabey'inden laf işiteceğini bilse yapmaz, dokunmazdı bile. Zaten azarı işittiğinde, “Ellerin kırılırdı da sürmeseydin elini, dokunmasaydın başkasının malına” diyordu içindeki Buğra. Onun eleştirmeni, en büyük tenkitçisi kendisiydi, yani içindeki Buğra... Yeri gelir tenkit, yeri gelir alay ederdi. Çok çektiriyordu çocuğa. Gururlu çocuktu, hata yapıp tenkit edilmekten ödü kopardı ama korktuğu başına gelmişti ne yazık ki! Aslına bakılırsa cesareti Sadık'tan almıştı. Beraberken defalarca ellemiş, çalmaya çalışmış, rasgele tellerine vurmuş, Sadık ağzını açıp bir şey söylememişti. Burada olsaydı yine bir şey söylemezdi büyük ihtimalle. O söylemezdi ama herkes onun gibi değilmiş ailede. Anlamıştı, öğrenmişti şimdi. Gerçi hakkında az şey duymamıştı. En çok da patavatsız olduğu söylenirdi herkes tarafından. İşte o patavatsız Fehmi Ağabey'i, “Onu aldığın yere koy!” deyince, gitarı duvara

asıp somurtarak yerine oturmuştu Buğra. Annesi gelmişti yanına az sonra. Salondan gelen seslerin kesildiğini duymuş, merak etmiş, yüzünün asık olduğunu görünce sormuştu:

“Ne oldu oğlum, niçin somurtuyorsun?”

Susmuştu, bir şey söylememişti. Annesi ısrar etmişti fakat onda “tık” yoktu. O söylememişti ama tersine iyi bir iş yapmışçasına Fehmi atılmıştı pişkin bir tavırla “Beyefendi bana kızdı herhalde” diyerek. Ardından da eklemişti:

“Kendine ait olmayan bir şeye el sürdü. O gitar ona mı alındı ki çalmaya çalışıyor? Kardeşim kendisine aldı, ancak kendisi kullanır, başkasının kullanması yasak.”

Yeğeninın ağzından çıkanları duyduğunda Şükran Hanım da çok üzülmüştü. Nasıl üzülmezdi ki? Kuzeninın kalbini kırdığından dolayı özür dileyeceğine patavatsızlığını sürdürüyordu hâlâ Fehmi. Olanlara bir anlam verememiş, neye uğradığını anlayamamıştı kadıncağız. Bu defa onun yüzü asılmıştı sanki zılgıtı kendisi yemişçesine. Öte yandan çocuğuna da yapılırsa, kendine de yapılırsa affedilemezdi yeğeninın sergilediği tavır gerçekten. Düpedüz densizlikti ortaya koyduğu. Kısa süre susmuş, bir laf çıkmamıştı ağzından. Buğra’ya dönüp teselli etmeye çalışmıştı oğlunu “Üzülme! Ben de sana alırım” diyerek. Sonrasında ise Fehmi’ye bakmış, kaşlarını çatarak söylemişti:

“Teessüf ederim! İnsan kuzenine böyle bir muameleyi nasıl reva görür? O da senin kardeşin sayılır.”

Hırslanmış, yüzü kızarmıştı. Bir anda tepesi atmış olacak ki, elinden tutmuş, hışımla kaldırmıştı Buğra’yı yerinden. Birlikte hızlı adımlarla uzaklaşmışlardı evden. Ablasına veda bile etmemişti, annesine de... Yolda kendi kendine söyleniyordu hâlâ:

“Yazıklar olsun! Yazıklar olsun!”

Şanssız ve bahtsız olduğunu düşünüyordu. Gençliğe geçiş döneminde hiçbir isteğini yapamamış, arkadaşları gibi giyinememişti, istediğine sahip olamamanın ezikliğini hissediyordu benliğinde Buğra. Şimdi ise gitarda aynı sıkıntıları yaşıyor, çok istediği, arzu ettiği halde onu alamıyordu. Bugüne kadar değişen bir şey olmamıştı geçen zaman içinde ona göre.

GÖMLEK

Altı ay... Bir türlü geçmek bilmeyen koca bir altı ay... Fehmi'nin patavatsızlığının, Buğra'ya göre yaptığı zalimliğinin üzerinden geçen zaman... Buğra annesinin "Hadi oğlum gidip istediğin gitarı alalım" diyeceği günü bekliyordu hâlâ. Bugüne dek söylenmedi. Bu gidişle söyleneceği de yok gibiydi sanki. Sormak istiyor fakat soracak cesareti bir türlü bulamıyordu kendinde. En büyük çekincesi annesinin "Oğlum halimizi görüyorsun, hangi parayla alacağım? Elde avuçta var da ben mi almıyorum?" diyecek olmasıydı. Zaten annesinin konuşmalarında en çok yakındığı şey, eline geçen paranın az oluşu, bununla evi çekip çevirememesi de-ğil miydi her zaman? Yine aynı sözü duyacaktı büyük ihtimalle:

"Cebimde var da, ben mi vermiyorum oğlum?"

Annesi ümitlendirmişti, alacaktı sözde. Fakat umudunu yitir-

mişti artık Buğra. Sabırsızlıkla gitara kavuşacağı günü beklemişti; günlerce, haftalarca, aylarca... Bir an önce eline alıp tellerine dokunmak en büyük arzusuydu. Arzusuydu fakat olmayınca olmuyordu işte. İstemek yetmiyormuş, anlamıştı. Oysa aklına takmıştı:

“Kimbilir belki bu işi hobi olmanın ötesine götürür, para bile kazanırsın” diyordu içindeki Buğra. Sahip olamadıkça içindeki gitar sevdası daha da büyüdü. Sonunda karar verdi; göbeğini kendisi kesecek, kendi işini kendi halledecek, kazanıp alacaktı aylarca annesinin gözünün içine bakarak beklediği gitarını...

Orta sona gidiyordu. Okulların kapanmasına az zaman vardı, yaz kapıdaydı. O da sabırsızlıkla tatili bekliyordu zaten. Okul bitti, tatil başladı ama Buğra tatil yapmayacaktı, yapamazdı zaten. O ilkokul dördüncü sınıftan beri her tatilde çalışmıştı şimdiye dek. Çeşitli işlerle uğraşmıştı küçük yaşına rağmen. Gazetecilik, galetacılık yapmış; marangozda, bakkalda, bibercede, berberde çalışmış, pazarlarda su bile satmıştı. Bu tatil de farklı olamazdı onun için, olmayacaktı belli ki. Değişen bir şey yoktu ki olsun. Gökten evlerine para mı yağmıştı? Ya da bir yılbaşı gecesi Noel Baba içi para dolu torbayla evlerinin bacasından mı girmişti? Yoo! O halde çalışmalı, parasını kendi kazanmalı, eve katkıda bulunmalıydı. Zaten böyle olması gerekiyordu, çalışmayıp ne yapacaktı? Üstelik bir amacı da vardı artık. Gitar... Evet! Gitar almak en büyük ganesiydi ama nasıl, hangi parayla alacaktı?

Babasını bir buçuk yıl önce kaybetmişti. Evin tüm geliri ondan kalan emekli maaşıydı. Annesi, her işi kılı kırk yararak, hesaplayıp yapıyor, bir kuruşa kırk düğüm atıyordu. Kolay değildi kadının işi, dört erkek çocuğa bakıyordu. Neyse ki büyük olanlar kendilerini kurtarmış, çalışıyordu. Ya küçükler? İkisi de okuyordu. Bereket versin ki evlerine kira ödemiyorlar, Amine Hanım'ın evinde kalıyorlardı.

“Allah razı olsun senden anne!” diyordu Şükran Hanım her fırsatta. “Sen varsın da kira ödemek zorunda kalmıyoruz.”

Gelirleri kısıtlı olunca önceliği evin zaruri ihtiyaçlarına veriyordu annesi mecburen. Bu yüzden Buğra'nın istedikleri olamıyor, yeni bir giysi alabilmesi bile mucizelere kalıyordu. Ağabeylerinin küçülmüş giysileri ya da tersyüz edilmiş kumaşlardan annesinin diktiği giysiler neyine yetmezdi ki zaten? Yetiyordu, yetiriyordu daha doğrusu. Sadece bir tane siyah pantolonu vardı. En çok giyilen, okullarda giyilmesi adeta zaruri renk olan siyah pantolon... Tüm sene boyunca okula giderken onu giymiş, tahta sıralara sür-tünmekten kıcı meşin gibi olmuştu.

Günün modası, İspanyol paça pantolundu. Yüksek belli, dizden aşağısı genişleyen, yırtmaçlı matador pantolonu... Buğra'nın bütün arkadaşları bu pantolonlardan giyiyor, ayaklarına da sivri uçlu rujan pabuçları geçirince yürüyüşleri değişiyordu. “Dünyayı ben yarattım” der gibiydiler sanki. Buğra da istiyordu ama alamadı, alabileceği de meçhuldü zaten. Ayağındakinin bile yedeği yokken İspanyol paçayı nereden bulacaktı ki? Bu düpedüz lükstü onun için. Arzu ediyor, elinden bir şey gelmiyordu. Çözümü içindeki Buğra buldu kendince:

“Yenisini alamıyorsun, sen de ayağındaki pantolonunu İspanyol paçaya çevirt, bu işi annen yapabilir.”

İyi fikirdi, neden olmasın?

Annesinden pantolonunu söküp diz altını genişleterek İspanyol paça yapmasını isteyecekti. Gerekli tetkiki yapmış, pantolonun içindeki payları incelemiş, yapılabileceğine inanmıştı. İstedığinin makul olduğundan adı gibi de emindi. Ayrıca annesine de güveniyordu. O ne yapar eder, bu işin altından kalkardı. Şimdiye dek neler yapmamıştı ki? En olmayacak işleri dahi becermişti. Zaten iyi bir terzi olduğunu herkes söylerdi.

Elinde pantolonla dikildi karşısına. Lakin annesinin tepkisi hiç de beklediği gibi olmadı, söylendi durdu kadın:

“Oğlum aklını peynir ekmekle mi yedin sen? Pantolon nasıl sökülür de İspanyol paça olur? Zaten sadece bir tane var, onu da bozarsak ne yaparız sonra? Vallahi pantolonsuz kalırsın, bir daha da alamayız haberin olsun. Beni saçmalıklarına alet etme, ben yapamam.”

Canı sıkılmış, ama aklına da takmıştı.

“O yapmazsa, sen yaparsın” diyordu içindeki. Düşündü Buğra, haklıydı. Onu ondan iyi anlayacak biri var mıydı?

“Yaparım elbette” dedi içindekine.

Annesinin evde olmadığı bir gün oturdu, evirdi çevirdi, adamaklılı inceledi pantolonu. Önce jileti aldı eline, dikkatle yan tarafındaki dikişleri kalçadan paçalarına kadar sabırla söktü. Sonrasında ölçtü biçti, küçük sabun parçalarını tebeşir gibi kullandı, birtakım işaretler koydu ve annesinin makinesinin başına geçerek çalıştırdı. Çok dikkatliydi. Çocukluğundan beri annesini dikiş dikerken izlemiş, makara nereye takılır, iplik iğneye nasıl geçirilir, nerelerden dolandırılır hepsini öğrenmişti. Buradan aldığı cesaretle bu işe kalkışmıştı zaten. Çok uğraştı. Hatta bir ara yanlışlık yaptı, ama hemen farkına varıp düzeltti. Makineden kalkan ütünün başına geçti, ütüledi. Annesi geldiğinde işi bitmiş de giymişti bile. Hem de iki paçasına yırtmaç bile yapmıştı. Gördüğünde gözlerine inanamadı kadın. Aslında büyük bir iş başarmıştı ama ya başaramasaydı? İşte o zaman İspanyol paça pantolon bir tarafa, elindekinden de olacak, kış günü yazlık pantolon giymek zorunda kalacaktı.

Şanssız ve bahtsız olduğunu düşünüyordu. Gençliğe geçiş döneminde hiçbir isteğini yapamamış, arkadaşları gibi giyinememişti, istediğine sahip olamamanın ezikliğini hissediyordu benliğinin

de Buğra. Şimdi ise gitarda aynı sıkıntıları yaşıyor, çok istediği, arzu ettiği halde onu alamıyordu. Bugüne kadar değişen bir şey olmamıştı geçen zaman içinde ona göre.

Okullar tatile girer girmez annesi, evlerine yakın bir semtte, Alipaşa'daki bir marangoza çırak olarak verdi Buğra'yı. Oturdıkları ev Kocamustafapaşa'daydı. İşe başladığının ilk bir ayı buradaki dükkânda geçti, orada çalıştı. Ancak ardından işyerinin sahibi, Buğra'yı ve bir ustasını, Tophane'de bulunan kendisine ait başka bir işyerine gönderdi. Hayır diyemedi Buğra. Annesine danıştı, o da başka bir iş bulamayız korkusuyla kabul etti. Mecburen patronunun istediği yere gitmek zorunda kaldı. İş zordu şimdi hem de çok zor... İlk başladığı yer, evine yürüme mesafesindeydi. Şimdi ki ise dünyanın bir ucundaydı neredeyse. Ta Tophane'de... Otobüsle gidiyordu, o da ancak Eminönü'ne kadar. Eminönü'nden sonra yürümek zorundaydı. Buna mecburdu, çünkü ikinci bir yol parası ödeyecek durumda değildi. Patronu haftalığına ilaveten ancak otobüsün gidiş geliş parasını veriyordu. Aldığı haftalık sadece kırk beş liraydı... Yol parasıyla elli lira. Bozdurup bozdurup harcasın garibim... Aldığının tümünü annesine verir, o da her gün için oğlunun cebine bir lira koyardı. Bu onun cep harçlığıydı. Yol için harcayacağı, öğlenleri yiyeceği yemeğin parası, yani zaruri ihtiyacını görecek para da bunun içindeydi. Gülmek gerekirdi, nasıl harçlıksa artık... Komikti Buğra'nın durumu, belki de acınası haldeydi. Öte yandan, "ayranı yok" demek gerekirdi. Sanki her şey yolunda, tuzu kuru da şimdi bir de gitar almayı aklına koymuştu. Koymuştu da peki nasıl olacaktı bu? Lakin yine de kendince bir yol bulmuştu para biriktirmek için. "Öğlenleri ucuz olsun" diye ya, ekmeğin arasına helva ya da ekmeğin arasına kaşarpeyniri yiyor, bazen –daha ucuz olduğundan– sadece zeytin alıyor, bir zeytini iki ısırıkta yiyerek katık ediyor, böylelikle annesinden aldığı,

hakkı olan bir lirayı mümkün olduğunca idareli harcıyordu. Her akşam elinde artan üç beş kuruşu kendi yaptığı bir kumbaraya atmayı alışkanlık haline getirmişti. Ne de olsa bir amacı vardı. Zaten tasarrufu sever, elinde olan azıcık parayı bile idareli kullanır, har vurup harman savurmazdı. Gayesi para artırarak istediği gitarı almaktı ama nasıl yapacaktı, nasıl olacaktı bu iş? Teyzesinin oğlu Sadık, gitarı yüz liraya satın aldığını söylemişti. Az para değildi! Bu kadar parayı nereden bulacak, nasıl biriktirecekti? Yemeden içmeden dört ay biriktirse ancak bir araya getirebilirdi. Halbuki o topu topu üç ay çalışacaktı, fakat yine de gayesinden dönmüyordu. İstekliydi, azimliydi, sonuna kadar yürümeyi hedeflemişti Buğra. “Ben biriktirebildiğim kadarını biriktireyim, sonrası Allah kerim” diyordu.

Mevsimlerden yazdı. Hava sıcak, gün erkenden ağarıyordu. Sabah güneşinde Galata Köprüsü’nde yürümek zevkliydi. Buğra da faydalanıyordu gün ışığından. Sabahları erkenden yola çıkıyor, köprü’nün üstünde balık tutanları izleyip bazen onların oltalarından balıkları çıkarıp yardım bile ediyordu. Hava güzelken sorun yoktu ama ya yağmurluysa?

Nitekim bir sabah giderken köprü’nün tam ortasında aniden bastıran sağanak yağmur, sudan çıkmış sığana benzetmişti çocuğu. Etrafta sığınacak, altına girecek bir saçak bulamamış, aklına gelip köprü’nün altına inmişti ama oraya inen merdivenlere gidinceye kadar olan olmuş, iliklerine kadar ıslanmıştı.

Sabah işe giderken Karaköy yeraltı geçidinden geçer, vakti yeterliyse buradaki mağazaların vitrinlerini izlerdi. O saatte tüm mağazalar kapalıydı ancak açık olması onu pek ilgilendirmezdi. Onun ilgi alanı vitrinlerdi. Yeni açılmıştı yeraltı geçidi, birkaç senelikti henüz. “Dinçer” Buğra’nın geçitte en çok ilgilendiği mağazanın ismiydi. Gömlek satılan bir dükkândı. Vitrininde bu-